

převod, hledíc k ustanovení § 10 (nyní 12) konk. ř., neopodstatňuje žalobu podle § 37 ex. ř., nýbrž jen žalobu podle § 258 ex. ř. Na důvody oněch rozhodnutí se odkazuje. Žalobkyně se snaží, leč marně, dovoditi, že oněch rozhodnutí nelze na její případ použiti, protože k převodu došlo v Německu a že podle německého práva zakládá zajišťovací převlastnění plné, byť i jen dočasné nebo podmíněné vlastnictví, tudíž právo, žalobu podle § 37 ex. ř. opodstatňující. Jde o věci v tuzemsku se nalézající a zde exekucí postižené. Pro případ konkursu stanoví § 10 (nyní 12) konk. ř., že o právech ze zajišťovacího převlastnění platí totéž, co o právech oddělných, najmě zástavních věřitelů. Zákon nečiní rozdíl a nesejde tudíž na tom, kde a kým oddělného práva, pokud se týče práva ze zajišťovacího převlastnění bylo nabyto, stačí, že jde o jmění do konkursní podstaty náležející tedy o úpadcovo tuzemské jmění nemovité a movité ať je kdekoliv (§ 66 nyní § 3 konk. ř.). Co platí pro konkurs, to jest při generální exekuci na dlužníka, platí také pro jednotlivou exekuci v tuzemsku. Z toho vyplývá, že je nerozhodno, že se prohlášení ze dne 5. prosince 1928 a ze dne 27. února 1930 stala v Německu a že tam zajišťovací převlastnění zpravidla zakládá plné právo vlastnické, byť i jen dočasné nebo podmíněné. Uznáv tudíž na zamítnutí žaloby, odvolací soud nepochybil (§ 503 čís. 4 c. ř. s.).

Čís. 13102.

Tvrzení žalovaných v odvolání, že nebylo důvodu, aby bylo uznáno, že jsou osobně povinni k náhradě škody, poněvadž nejsou vlastníky auta ani provozními podnikateli, jest nedovolenou novotou, třebaže žalovaní v první stolici všechna tvrzení žaloby, která výslovně nedoznali, popřeli.

Třebas bylo auto majetkem veřejné obchodní společnosti, lze se domáhati náhrady škody na osobně ručících společnících.

(Rozh. ze dne 14. prosince 1933, Rv I 1078/32.)

Žalobní nárok na náhradu škody proti řidiči automobilu a proti veřejným společníkům Josefu Š-ovi a Josefu F-ovi jako majitelům auta, uznal procesní soud první stolice důvodem po právu. Odvolací soud nevyhověl odvolání žalovaných Josefa F-a a Josefa Š-a. **Důvody:** Z důvodu automobilové nehody zažalovala žalobkyně náhradu škody proti řidiči Josefu K-ovi a proti vlastníkům auta, o němž udala, že jest majetkem firmy Josef Š. a Josef F., stavitelé v S., pokud se týče jejích veřejných společníků Josefa F-a a Josefa Š-a. Odvolatelé proti tomuto přednesu žalující strany nic nenamítali a po provedeném řízení byl mezitímní rozsudek vydán proti všem žalovaným. Namítají-li nyní odvolatelé, že nejsou vlastníky auta, jde o námítku teprve v řízení odvolacím uplatňovanou a tudíž podle § 482 c. ř. s. nepřijatelnou. Avšak i kdyby se věc měla posouditi po stránce právní beze zřetele k ustanovení § 482 c. ř. s., postupoval první soud správně, vydáv mezitímní rozsudek ve smyslu žaloby i proti odvolatelům. I když vlastníkem auta byla veřejná obchodní společnost, ručí podle čl. 112 obch. zák. spo-

lečníci za všechny závazky společnosti solidárně a celým svým jměním a má společenský věřitel možnost žalovati podle libosti společnost samu nebo jenom společníky nebo společnost i společníky.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody :

Dovolatelé uplatnili teprve v odvolacím spisu námitku nedostatku pasivní legitimace, že nebylo důvodu, by bylo uznáno, že jsou osobně povinni k náhradě škody, poněvadž nejsou ani vlastníky auta ani provozními podnikateli, a že měla býti žaloba pokud směřuje proti nim jako osobně ručícím zamítnuta. Odvolací soud právem považoval toto tvrzení za nepřipustnou novotu podle § 482 c. ř. s. (srovnej rozh. čís. 1594 sb. n. s.) a dovolatelé marně proti tomu brojí s hlediska dovolacího důvodu čís. 3, dovozující, že je napadený rozsudek v tom směru v rozporu se spisy, poněvadž prý dovolatelé všechna tvrzení žaloby, která výslovně nedoznali, popřeli a tedy popřeli i tvrzení žaloby pod II, že automobil jest vlastnictvím veřejných společníků žalované firmy Josefa F-a a Josefa Š-a.

Než, i kdyby bylo lze tuto námitku považovati za přípustnou a za vlastníka auta bylo považovati jen žalovanou veřejnou obchodní společnost, byl sporný případ po právní stránce správně posouzen, poněvadž veřejní společníci ručí podle čl. 112 obch. zák. za všechny závazky společnosti solidárně a celým svým jměním, takže nemůže býti poškozenému (žalobci) zabráněno, by vedle společnosti nežaloval osobně ručící veřejné společníky, což má podle prvního odstavce § 11 ex. ř. ten právní význam, že na základě rozsudku v souzeném případě vydaného může býti exekuce povolena přímo na jmění žalovaných veřejných společníků osobně ručících, aniž bylo k tomu třeba průkazu v citovaném zákonném ustanovení předepsaného.

Čís. 13103.

Pojišťovací smlouva.

Neměl-li pojišťovací ústav vyplatiti priznanou náhradu, dokud pojištěný nedokázal úředním vysvědčením svou nevinu, a nesměla-li náhrada, bylo-li podezření z trestného činu, býti vyplacena dříve, než závada byla odstraněna, jest splnění těchto podmínek základem pro určení doby vzniku promlčení nároku na náhradu, leda, že by splnění záviselo na libovůli oprávněného.

V tom, že pojištěný podal proti prvnímu odsuzujícímu rozsudku zmateční stížnost, nelze spatřovati subjektivní, ryze osobní překážku pro splnění podmínky.

(Rozh. ze dne 14. prosince 1933, Rv I 1089/32.)

Žalobce pojistil své věci na Slovensku u žalované pojišťovny proti škodě z požáru. Dne 22. září 1926 pojištěné věci shořely. V lednu 1930 bylo žalované pojišťovně předloženo vysvědčení o žalobcově nevině.